

Over de eerste keren dat ik met Lockwood & Co op geestenjacht ging wil ik niet veel kwijt, deels om de identiteit van de slachtoffers te beschermen en deels omdat het zulke gruwelijke incidenten waren, maar in de eerste plaats omdat we er, op allerlei vernuftige manieren, in zijn geslaagd om van al die zaken een bende te maken. Zo, ik heb het toegegeven! Niet één van die eerste zaken hebben we zo netjes afgerond als we hadden gewild. Ja, de Gruwel van Mortlake is verdreven, maar niet verder dan Richmond Park, waar de geest tot op de dag van vandaag rondwaart tussen de stille bomen. Ja, zowel het Grijze Spook van Aldgate en de entiteit die Rammelende Botjes werd genoemd zijn vernietigd, maar daar zijn wel nog diverse (en, denk ik nu, onnodige) sterfgevallen aan voorafgegaan. En wat betreft de sluipende schaduw die de jonge Mrs Andrews achtervolgde, en haar geestelijke gezondheid en roklengte in gevaar bracht, waar ze nu ook rondzwerft op deze wereld, het arme ding, daar volgt de schaduw ook. Wij, Lockwood en ik, liepen op die mistige herfstmiddag dan ook zeker niet met een onbesmette reputatie over het pad naar Sheen Road 62.

We stonden op de stoep met onze rug naar het verkeer, en Lockwoods gehandschoende hand sloot zich kordaat om de trekbel. Diep in het huis stierf de echo weg. Ik keek naar de deur, naar de door de zon veroorzaakte blaasjes in de lak en de slijtplekken in de brievenbus; naar de vier ruitjes van matglas met niets dan duisternis erachter. Het portiek oogde verlaten en ongebruikt, en in de hoeken hadden zich dezelfde natte beukenbladeren opgehoopt waar het pad en het grasveld mee bezaaid lagen.

‘Oké,’ zei ik, ‘vergeet onze nieuwe regels niet. Flap er niet zo-
maar alles uit wat je ziet. Kom niet met vermoedens aanzetten over
wie wie heeft vermoord, hoe of wanneer. En aap de klant vooral
niet na. Alsjeblieft. Het werkt niet.’

‘Dat zijn een hele hoop dingen die ik niet mag doen, Lucy,’ zei
Lockwood.

‘Absoluut.’

‘Je weet dat ik een goed oor heb voor accenten. Ik imiteer men-
sen zonder erbij na te denken.’

‘Best, maar doe dat dan na afloop. Niet hardop, niet waar iemand
bij is, al helemaal niet wanneer het een potige Ierse havenarbeider
met een spraakgebrek is en we een kilometer van de openbare weg
vandaan zijn.’

‘Ja, hij was erg behendig voor iemand van meer dan een meter
tachtig,’ zei Lockwood. ‘Ach, zo’n achtervolging houdt ons fit. Voel
je iets?’

‘Nee. Maar we zijn nog niet binnen, dus dat kan ook eigenlijk
niet. Jij?’

Hij liet de bel los en streek over de kraag van zijn jas. ‘Vreemd
genoeg wel, ja. Er is in de afgelopen paar uur een dode gevallen in
de tuin. Onder die laurierstruik halverwege het pad.’

‘Het gaat om een klein schijnsel, neem ik aan?’ Ik hield mijn
hoofd schuin, en met halfgesloten ogen luisterde ik naar de stilte
van het huis.

‘Ja, ongeveer zo klein als een muis,’ gaf hij toe. ‘Een woelmuis,
zoiets. Waarschijnlijk gegrepen door een kat.’

‘Het hoort dus eh... niet bij onze zaak, als het een muis was?’

‘Waarschijnlijk niet.’

Door het matglas nam ik in het binnenste van het huis een be-
weging waar: iets verroerde zich in de donkere gang. ‘Oké, daar
gaan we. Ze komt eraan. Vergeet niet wat ik heb gezegd.’

Lockwood bukte zich en pakte de reistas die naast zijn voeten

stond. We schuifelden allebei een eindje achteruit, klaar voor een vriendelijk en beleefd glimlachje.

We wachtten. Er gebeurde niets. De deur bleef dicht.

Lockwood deed zijn mond open om iets te zeggen, en op dat moment hoorden we voetstappen op het pad achter ons.

‘Het spijt me!’ De vrouw die opdoemde uit de mist had langzaam gelopen, maar zette het op een draffe nu ze ons zag staan. ‘Het spijt me!’ herhaalde ze. ‘Ik werd opgehouden. Ik had niet verwacht dat jullie zo stipt zouden zijn.’

Ze liep het trapje op, een kleine, goed gevulde verschijning met een rond gezicht dat middelbare trekken begon te vertonen. Haar steile asblonde haar was zonder enige ijdelheid met twee speldjes vastgezet boven haar oren. Ze droeg een lange zwarte rok, een hagelwitte bloes en een volumineus wollen vest met uitgelubberde zakken. In haar ene hand hield ze een dunne map.

‘Mevrouw Hope?’ zei ik. ‘Goedemiddag. Ik ben Lucy Carlyle en dit is Anthony Lockwood, van Lockwood & Co. We hebben een afspraak.’

De vrouw bleef op de een-na-bovenste tree staan en keek ons aan. In haar grote grijze ogen las ik de bekende emoties: wantrouwen, verwijten, onzekerheid en vrees – niet meer en niet minder. Ze horen bij ons vak, dus we vatten het nooit persoonlijk op.

Haar blik ging steeds van mij naar Lockwood en terug. Ze monsterde onze nette kleren en keurig gekamde haar, de glanzende rapieren aan onze gordel, de grote tassen die we bij ons hadden. Onze gezichten kregen extra aandacht. Ze maakte geen aanstalten om langs ons heen naar de deur te lopen. Haar vrije hand was diep in de zak van haar vest gestoken, waardoor het scheeftrok.

‘Jullie zijn maar met z’n tweeën?’ zei ze uiteindelijk.

‘Inderdaad,’ zei ik.

‘Jullie zijn heel erg jong.’

Lockwood glimlachte zo warm dat je er ijs mee kon smelten.

‘Dat is ook precies de bedoeling, mevrouw Hope. U weet dat net zo goed als wij.’

‘Pardon, maar ik ben níét mevrouw Hope.’ De fletse glimlach waarmee ze die van Lockwood onwillekeurig beantwoordde week van haar gezicht en maakte plaats voor een zorgelijke uitdrukking. ‘Ik ben haar dochter, Suzie Martin. Mijn moeder kan helaas niet komen.’

‘Maar we hebben met haar afgesproken,’ zei ik. ‘Zij zou ons het huis laten zien.’

‘Ik weet het.’ De vrouw keek naar haar elegante zwarte schoenen. ‘Ze wil hier geen voet meer zetten. De omstandigheden waaronder mijn vader is overleden waren al erg genoeg, maar de nachtelijke... verstoringen van de afgelopen tijd zijn werkelijk slopend. De afgelopen nacht was het heel erg. Mijn moeder heeft er genoeg van. Ze logeert nu bij mij. We moeten het huis verkopen, maar dat kan natuurlijk pas als het weer veilig is gemaakt...’ Ze kneep haar ogen samen. ‘Daarom zijn jullie hier... Neem me niet kwalijk, maar horen jullie geen supervisor te hebben? Ik dacht dat er bij elk onderzoek een volwassene aanwezig was. Hoe oud zijn jullie precies?’

‘Oud genoeg en jong genoeg,’ antwoordde Lockwood glimlachend. ‘De ideale leeftijd.’

‘Strikt genomen, mevrouw,’ voegde ik eraan toe, ‘schrijft de wet voor dat er alleen een volwassene aanwezig dient te zijn als de detectives nog in opleiding zijn. Sommige grote bureaus zetten altijd een supervisor in, maar dat is hun eigen keuze. Wij zijn volledig gekwalificeerd en onafhankelijk, en wij vinden het gewoon niet nodig.’

‘Wij weten uit ervaring,’ zei Lockwood zoetsappig, ‘dat volwassenen ons alleen maar voor de voeten lopen. Vanzelfsprekend hebben we een vergunning. Wilt u die zien?’

Ze streek met een hand over haar gladde blonde haar. ‘Nee, nee... dat is niet nodig. Mijn moeder heeft voor jullie gekozen, dus

dan zal het wel goed zijn.’ Haar stem had een onzekere ondertoon. Er viel een korte stilte.

‘Bedankt voor het vertrouwen, mevrouw.’ Ik keek om naar de stille, wachtende deur. ‘Nog één ding. Is er soms iemand in het huis? Toen we aanbelden, meende ik...’

Fel keek ze me aan. ‘Nee. Dat kan niet. Ik heb de enige sleutel.’
‘Aha. Dan heb ik me vergist.’

‘Nou, ik hou jullie verder niet op,’ zei Mrs Martin. ‘Mijn moeder heeft jullie formulier ingevuld.’ Ze gaf hem een mapje aan. ‘Hopelijk hebben jullie er iets aan.’

‘Vast en zeker.’ Lockwood stopte het mapje weg onder zijn jas. ‘Reuze bedankt. We gaan aan de slag. Zeg maar tegen uw moeder dat we morgenochtend contact opnemen.’

De vrouw gaf hem een sleutelring. Verderop in de straat toeterde een auto, waar andere bestuurders op antwoordden. Er was nog genoeg tijd tot de avondklok, maar het begon te schemeren en mensen werden prikkelbaar. Ze wilden naar huis. Nog even, en er zou niets meer bewegen in de straten van Londen, afgezien van mistflarden en dansende manestrallen. Tenminste, niets wat volwassenen konden zien.

Ook Suzie Martin was zich hiervan bewust. Ze rechtte haar schouders en sjoede aan haar vest. ‘Dan ga ik maar eens. Ik eh... ik wens jullie veel succes.’ Ze keek weg. ‘Zo ontzettend jong! Het moet niet veel gekker worden.’

‘Tot kijk, mevrouw Martin,’ zei Lockwood.

Zonder iets terug te zeggen liep ze het trapje af. Binnen een paar seconden was ze verdwenen in de richting van de straat, opgeslokt door de laurierstruiken en de mist.

‘Ze is niet blij,’ stelde ik vast. ‘Ik denk dat ze ons morgenochtend van de zaak haalt.’

‘Dan kunnen we maar beter opschieten,’ zei Lockwood. ‘Klaar?’
Ik klopte op het gevest van mijn rapier. ‘Klaar.’

Hij grijnsde naar me, liep naar de deur en stak met het zwierige gebaar van een goochelaar de sleutel in het slot.

Als je een huis binnengaat waar een Bezoeker is, moet je snel zijn. Het is een van de eerste regels die je leert. Aarzel niet, treuzel niet voordat je over de drempel stapt. Waarom? Omdat het gedurende die paar seconden nog niet te laat is. Je staat in de deuropening met achter je de frisse lucht en voor je uit de duisternis, en je moet goed gek zijn als je 'm dan niet wil smeren. Wegwezen. Zodra je daaraan toegeeft, begint je wilskracht te wankelen en voel je angst opkomen, en hoppa, je hebt al een probleem voordat je begint. Dat wisten Lockwood en ik allebei, dus we gingen direct naar binnen. We zetten onze tas neer en deden de deur zachtjes achter ons dicht. Daarna bleven we heel stil staan, naast elkaar met onze rug tegen de deur, om te luisteren en te kijken.

De gang van het huis waar Mr en Mrs Hope hadden gewoond was lang en betrekkelijk smal, hoewel het hoge plafond toch een ruimtelijk gevoel gaf. Op de vloer lagen zwarte en witte marmeren tegels, diagonaal gelegd, en het behang op de muren was licht van kleur. Halverwege was een steile trap die in de schaduw verdween. Daar maakte de gang een knik naar links, een duistere leegte tegemoet. Aan weerszijden stonden deuren van donkere kamers open.

Als we het licht aan hadden gedaan, zou alles natuurlijk prettig verlicht zijn geweest. En op de muur naast de deur zat een schakelaar. Maar die raakten we niet aan. Er is namelijk een tweede regel die je al snel leert: elektriciteit verstoort. De zintuigen worden minder scherp en je wordt zwak en dom. Het is veel beter om in het donker te kijken en te luisteren. Het is goed om die angst te voelen.

Zwijgend stonden we naast elkaar. Ik luisterde. Lockwood keek. Het was koud in het huis. Het rook er muf en een beetje zurig, de geur die hoort bij een onbemind pand.

Ik boog me opzij naar Lockwood. ‘Geen verwarming.’

‘Mm-hm.’

‘Ook nog iets anders? Wat denk jij?’

‘Mm-hm.’

Naarmate mijn ogen wenden aan het donker begon ik meer details te zien. Onder de krul van de trapleuning stond een klein, glanzend tafeltje, met een porseleinen pot voor potpourri erop. Aan de muren hingen verschoten affiches van oude musicals en foto’s van golvende heuvels en kalme zeeën. Heel onschuldig allemaal. Het was helemaal geen lelijke gang; als de zon naar binnen scheen, zou het een gezellige entree kunnen zijn. Maar nu was het er verre van uitnodigend, met het laatste licht dat door de ruitjes naar binnen viel als langgerekte doods-kisten op de vloer voor ons, waar onze schaduwen precies in pasten. Bovendien was het geen pretje om te weten dat Mr Hope hier, op deze plek, op zo’n akelige manier aan zijn eind was gekomen.

Ik haalde een paar keer diep adem om rustig te worden en morbide gedachten te verjagen. Toen deed ik mijn ogen dicht om me af te sluiten voor de tergende duisternis en ik luisterde.

Luisterde...

Gangen, overlopen en trappen zijn de slagaderen van elk gebouw. Daar wordt alles gekanaliseerd. Je hoort er de echo van dingen die zich in alle aangrenzende kamers voordoen. Soms krijg je ook de andere verhalen, die er eigenlijk niet horen te zijn. Echo’s van het verleden, echo’s van verborgen dingen.

Dit was zo’n moment.

Ik deed mijn ogen open, pakte mijn tas en liep langzaam naar de trap. Lockwood stond al bij het tafeltje onder de leuning. Zijn gezicht was vaag zichtbaar in het licht van de deur. ‘Hoorde je iets?’

‘Ja.’

‘Wat?’

‘Een kloppend geluid. Het komt en gaat. Het is heel zwak en ik

kan niet goed vaststellen waar het vandaan komt. Maar het zal wel sterker worden – het is nog niet eens helemaal donker. En jij?’

Hij wees op de voet van de trap. ‘Je weet natuurlijk nog wat er met Mr Hope is gebeurd, hè?’

‘Viel van de trap en brak zijn nek.’

‘Precies. Nou, er is hier een sterk dodenschijnsel blijven hangen, en hij is al drie maanden dood. Ik had mijn zonnebril mee moeten nemen, zo fel is het licht. Het klopt dus wat mevrouw Hope door de telefoon tegen George heeft gezegd. Haar man is gestruikeld, viel van de trap en is keihard neergekomen.’ Hij keek omhoog in het trapgat. ‘Lange steile trap... Geen leuke manier om dood te gaan.’

Ik bukte me en tuurde in het halfdonker naar de vloer. ‘Er zitten zelfs barsten in de tegels. Hij moet met een enorme kl...’

Op de trap klonken twee scherpe dreunen. Een krachtige luchtstroom streek langs mijn gezicht. Voordat ik kon reageren, landde er iets op de plek waar ik stond, zacht en afschuwelijk zwaar. Mijn tanden klapperden, zo hard was de bons.

Ik sprong naar achteren en rukte mijn rapier van mijn gordel. Ik stond tegen de muur, het wapen geheven en trillend, met bonkend hart, en mijn ogen gingen wild heen en weer.

Niets. De trap treden waren leeg. Geen gebroken lichaam levenloos op de vloer.

Lockwood leunde nonchalant tegen de trapleuning. Het was zo donker dat ik er niet zeker van kon zijn, maar ik durf te zweren dat hij een wenkbrauw optrok. Hij had niets gehoord.

‘Gaat het, Lucy?’

Ik hijgde. ‘Nee. Ik heb net de echo gehad van Mr Hopes laatste val. Heel luid en heel echt. Het was alsof hij precies boven op me terecht kwam. Lach niet. Het is niet grappig.’

‘Sorry. Er is dus in elk geval íéts wat al vroeg in beweging komt. Het kan nog spannend worden. Hoe laat is het?’

Een horloge met een lichtgevende wijzerplaat is nog een advies dat ik van harte kan aanbevelen. Het moet bij voorkeur ook bestand zijn tegen een plotselinge daling van de temperatuur en een sterke ectoplastische schok. ‘Nog geen vijf uur,’ zei ik.

‘Mooi.’ Lockwoods tanden zijn niet zo lichtgevend als mijn horloge, maar als hij grijnst scheelt het niet veel. ‘Genoeg tijd voor een kop thee. Daarna gaan we op geestenjacht.’